

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ [γ]

Τσάρλς Μπουκόβσκι (1920)

Ἀγάπη και φήμη και δόξα

κάθεται ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό μου τώρα
σὰ γοιὰ πὺν πηγαίνει στὴν ἀγορὰ
κάθεται και μὲ κοιτάζει,
ιδρώνει νευρικά
μέσα ἀπὸ σύρμα και ὀμίχλη και γάβγισμα
σκύλου
ὥσπου ξαφνικά
κολλᾷ στο παράθυρο μιὰ ἐφημερίδα
σὰ νὰ χτυπᾷ μιὰ μύγα
και ἀκούστηκε ἡ σκουξιά
πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἴσια πόλη,
και μετὰ ἔφυγε.

ὁ τρόπος νὰ τελειώσεις ἓνα ποίημα
σὰν αὐτὸ
εἶναι νὰ κάτσεις ξαφνικά
ἡσυχος

Κινήσου μαζί μου

κινήσου μαζί μου, κάθε τί θλιβερό —
τρελοί σὲ πέτρινα σπίτια
χωρὶς πόρτες,
λεπροὶ πὺν ξεχειλάτε ἀγάπη και τραγοῦδα
βάτραχοι πὺν προσπαθεῖτε νὰ φαντασθεῖτε
τὸν οὐρανὸ
κινήθετε μαζί μου, θλιβερά πράγματα —
δάχτυλα σπασμένα στὸ μεταλλουργεῖο
γερατειὰ σὰν ὀστρακα στὸ πρόγευμα
μεταχειρισμένα βιβλία, μεταχειρισμένοι ἀν-
θρωποι
μεταχειρισμένα λουλούδια, μεταχειρισμένη
ἀγάπη
οἷς ἔχω ἀνάγκη
οἷς ἔχω ἀνάγκη
οἷς ἔχω ἀνάγκη
αὐτὸ τὸ 'σκασε
σὰν ἄλογο ἢ σὰν σκυλὶ,
πεθαμένο ἢ χαμένο
ἢ
ἀνεσύγχωρο.

Κέννεθ Ο - Χάνσον (1922)

Πάρτε το ἀπὸ μένα

Ἢ ξεκάθαρ ἀλήθεια ποτὲ δὲ θὰ χορηγήμεις
ὄχι στὸν Ἀξαίδη. Οἱ ἀναθεματισμένοι Ἑλ-
ληνες
θὰ 'λεγε εἶναι ὄχι καλὸς λαὸς.
Πρέπει νὰ 'σαι προσεκτικὸς -
λόγια πὺν ἀκουσα κάπου παλιά
και σιγὰ σιγὰ κατάλαβα τί γίνεται.

Ἔχω ὥραϊα μάτια νὰ βλέπω μ' αὐτὰ
εἶπε και παρὰ λίγο νὰ χτυπήσει
τὸν ἀστυνομικὸ μὲ τὰ φουσκελάκια ἔξω ἀπ' τὴ
Μεγαλόπολη.

Γιατί δὲν ὀδηγεῖς σὰν Ἀμερικανὸς εἶπα.
Αὐτοὶ οἱ χωριάτες εἶναι χαῖτοι εἶπε.
Δὲν ξέρουν τὸν τάφο τοῦ Ἀγαμέμνονα.
Ὅτε κα αὐτὸς.

Μιὰ φορὰ πὺν εἶχα πυρετὸ εἶπε
ἢ μάνα μου αὐτὴ μὲ πῆγε σὲ μιὰ μάγισσα
πὺν μοῦ ἔκαψε τὴ γλώσσα.
Πῆγανέ με σ' αὐτὴ τὴ μάγισσα εἶπα
θῆλω νὰ μάθω.
Εἶναι ἔξω ἀπ' τὰ Φάρσαλα εἶπε.

Στὰ Φάρσαλα λουλοὶν ἦταν χαλδᾶς
ἔπρεπε νὰ φάμε χαλδᾶ.
Πολὸ γλυκὸ εἶπα, δὲ μ' ἀρέσουν τὰ γλυκά.
Μὰ εἶναι κατὰ πὺν πρέπει νὰ κάνουμε εἶπε
σταματήσουμε λουλοὶν και πῆρε ἔξη κουτιά
ἓνα γιὰ τὴ μητέρα του τὴν ἀδελφὴ του τὴν
ἐξάδερφη του τὸ κορίτσι του
και δυὸ γι' αὐτόν. Φυσικά μὲ τὰ λεφτά μου.

Οἱ Ἕλληνες δὲ γεμίζουν ποτὲ τὸ ρεζερβουάρ
εἶπε
κα ἔτσι ἔαπροῦδα τὸ αὐτοκίνητο στὴν ἀνηφόρα
στὶς στροφές ἐνὸς βουνοῦ μὲς στὰ μεσάνυχτα
μέχρι κάτω στὴ Λάρισα.
Κοντὰ μου εἶπε
και πῆγα, Ἄργος και Λίνδος
Λάρισα, Φάρσαλα και Μεγαλόπολη.
Ἦταν σὰν ἓνας μήνας ὅλο Κυριακὲς
ἐνὸ νευρασθένεια ἔπρεπε ἀπ' ὅλες τίς ἐλιές
κα ὁ πρῶν βασιλιάς πηγαυνοχοῦταν
στὴν ὁδὸ Πισιδιῶνος προχωρόντας γιὰ τὸ
ἀεροδρόμιο

Αὐτὸς ἦταν ὁ χειμῶνας
πὺν τοὺς κοιτάζα νὰ γεμίζουν τὸ παλιὸ
αὐτῆ.

Τὰ Ἀθηναῖκά Νέα ἔλεγαν πὺς λέω
γνωσθῶν στὰ χωριά τῆς Θεσσαλίας.
Φίλοι εἶπαν πὺς οἱ κῆνοι τοῦ Τάμεση
πῆθαιναν κατὰ χιλιάδες.

Κοντὰ μου εἶπε
θὰ σὲ μάθω νὰ σκέφτεσαι σὰν Ἕλληνας
και κατάλαβα τί γίνεται—σκέτο παραμῦθ
μόνο τὸ καλύτερο κα ἐγὼ νὰ πληρώσω.
Ἦμουν αὐτὸς τοῦς εἰςκαιρίας.

Μὰ ιδέστε το μὲ τὸ δικὸ μου τράπε.
Μαρσάτ μου ἦταν μιὰ νέα γεωγραφία
ἓνα πνεῦμα ὅπου δὲν ἀναπτύσσεται
ἀναπτύσσεται μ' ἓνα εἶδος καταπολένη
ἀπαιτώντας μονάχα παράδοση ἀπὸν ὄρων.
Μαρσάτ μου ἦταν ἡ γνήσια τελειότητα μιὰς
τέχνης.
Τίποτα παρόμοιο στὸ Βρετανικὸ Μουσείο.